

S R N

František
Kozmon

K A

František
Kozmon

Text © 2022 by František Kozmon
Jacket design © 2022 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Redigovala Andrea Fedorovič.
Korigovala Jana Kovaľová.
Obálku navrhla Barbara Baloghová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2022
ako svoju 2 004. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8688-7

*Sčítanej Dominike,
ktorá ma naučila, že husky nešteká.*

Prológ

Petra Siváková stála uprostred svojej novej kancelárie. Odmietala ju nazvať ordináciou, vraj pre dobro budúcich pacientov. V skutočnosti šlo skôr o jej vlastné dobro. Nikdy sa nechcela venovať aplikovanej psychológii, hoci by tým ako vzorná dcéra snažiac sa vždy o nadpriemerné výsledky naplnila želanie svojich rodičov. Odjakživa ju fascinovala myseľ vraha. Túžila skúmať, čo ho odlišuje od ľudí, ktorí by za žiadnych okolností nesiahli na život iného človeka. Preto volila cestu kriminalistickej psychológie a po škole sa zamestnala na polícii na oddelení vrážd. No jedného dňa sa zo životného sna stala nočná mora a ona nedokázala pokračovať.

Keď dávala výpoveď na krajskom riaditeľstve, myslela si, že sa rozchádza aj s psychológiou. Za tou však, našťastie, definitívnu bodku neurobila. Potrebovala len čas a odstup, než si vytýčila nový cieľ súvisiaci s tým, čo roky študovala na univerzite. Rozhodla sa pomáhať ľuďom, ktorých život poznačila trauma. Predovšetkým sa zaujíkala o obeť trestných činov. A tak našla vhodný priestor na prenájom v Starom Meste, zariadila ho, dala si vytvoriť internetovú stránku a začala šíriť informáciu o svojich službách.

Dnes bol jej prvý deň. Pozrela sa na nástenné hodiny zavesené nad pohodlným gaučom. Naschvál nevytiahla

mobil, snažila sa vytvoriť si nový zvyk. Nemôže predsa pred pacientmi nápadne kontrolovať čas.

Bolo štrnásť minút po desiatej, prvý pacient meškal. Petra sledovala sekundovú ručičku, až kým nedobehla do cieľa na dvanástke, odkiaľ mohla začať ďalší okruh. Ubehla akademická štvrt hodinka. Že by si to muž, ktorý si rezervoval čas len prostredníctvom emailu, rozmyslel a nepríde?

Petra znervóznela. Vykročila ku knižnici, do ktorej starostlivo vybrala každý jeden titul. Dala si záležať, aby ju reprezentovali publikácie popredných svetových aj domácich odborníkov a zvolila aj niekoľko kníh populárno-náučnej literatúry z kategórie takzvanej sebamoci, keby uznala za vhodné poskytnúť niektorému z pacientov čítanie na doma.

Presviedčala sa, že si na podobné situácie musí zvykať. Každý má právo rozmyslieť si to, a keď ide o citlivú tému, akou je duševné zdravie, ľudia často váhajú, než vyhľadajú pomoc. Ak sa vôbec dopracujú k tomu kroku. Vtedy sa predsa len ozvalo vytúžené klopanie.

„Ďalej,“ zareagovala Petra okamžite.

Dovnútra vstúpil zjavne neistý muž. „Neviem, či som tu správne.“ Sivomodré oči na okamih uprel na psychologičku, inak sa pozeral skôr do zeme.

„Určite áno, len ešte nemám menovku na dverách. Petra Siváková, teší ma a vitajte v mojej ordinácii.“ Petra sa zarazila. Nechcela predsa, aby jej pacienti vedome chodili do ordinácie. Nezmierila sa však ani s termínom kancelária, a keďže na nič lepšie neprišla, akosi jej to vykĺzlo.

Usadila pacienta, potom zaujala miesto v kresle oproti. Vzápätí vstala a prešla sa k stolu po zošit a pero. Ako by to vyzeralo, keby si nerobila žiadne poznámky?

„Ako vám môžem pomôcť?“ spýtala sa napokon.

Muž, čerstvý tridsiatnik s tmavými blond vlasmi, oblečený v kockovanej košeli a pletenej veste, prekvapene zvrátil obočie. „Písal som vám predsa email. Čítali ste ho, či nie? Dúfam, že som nedostal nejakú automaticky vygenerovanú odpoveď.“

„Samozrejme, že nie. Odpisovala som vám a email som čítala, ale táto forma komunikácie slúži len na výmenu základných informácií a dohodnutie termínu. Ber to tak, že toto je skutočný začiatok našej konverzácie,“ presviedčala ho psychologička a zároveň si spravila prvú poznámku o pacientovej potrebe pozornosti.

„Ja len... neviem, kde mám začať,“ priznal muž čoskoro.

Petra sa naňho zahľadela. Tvár mal posiatu pehami. Tie však neboli jediné, čím jej pripomenul kohosi blízkeho. Približoval sa mu aj správaním a prvým dojmom. Keď si to uvedomila, viditeľne ju striaslo. „Písali ste mi, že vás trápia zlé sny.“

Muž prikývol. „Každú noc sa mi to sníva. Ako zomrela.“

„Vaša... manželka?“

„Snúbenica. Boli sme čerstvo zasnúbení, keď zomrela. Vzal som ju na víkend do hôr, aby som ju požiadal o ruku. Tam sa to stalo.“

„Ten sen reprodukuje zakaždým udalosti tak, ako sa reálne odohrali?“ spýtala sa Petra.

Muž sa zamyslel. „Vždy je tam nejaká obmena. Ale vždy sa zobudím na ten hrozný, neznesiteľný pocit viny.“

„Môžem sa opýtať, ako vaša snúbenica zomrela?“

„Autonehoda. Boli zlé cesty, nasnežilo. Nemal som ju nechať šoférovať.“

„Nesmiete si to dávať za vinu,“ povedala psychologička ráznejšie, než mala v úmysle.

Muž cítil, že sa mu trasie spodná pera, keď opäť prehovoril. „Ale je to moja vina. Mala vypité, nemal som jej

dovoliť, aby sadla za volant. A už vôbec nie uprostred noci.“

Petra naňho prekvapene pozrela. „Prečo šoférovala auto opitá a v noci?“

Muž zaváhal, potom náhle vstal. „Nemal som sem chodiť. Bol to hlúpy nápad. Prepáčte, že som mrhal vašim časom. Samozrejme, zaplatím za celú hodinu.“

„Počkajte,“ požiadala ho a vykročila za ním. Hnevala sa na seba. Otázku, ktorú položila, by kládla ako kriminalistická psychologička pri vypočúvaní podozrivého. Tohto zlozvyku sa musí zbaviť, hlavne keď sa snaží získať dôveru zjavne váhajúceho pacienta. „Asi som na vás šla prirýchlo. Samozrejme, ak chcete odísť, držať vás nemôžem. Ale terapia je dlhodobý proces, spočíva v odkrývaní rán. Tým chcem povedať... Nejde to zo dňa na deň a bezbolestne.“

Muž sa jej zahľadel hlboko do očí, prenikavé zreničky sa mu pritom mihotali. Akoby sa snažil prečítať, s akým človekom má do činenia. Chce mu táto žena naozaj pomôcť alebo ho len oberie o peniaze?

„Ja len potrebujem byť zasa sám sebou. Odkedy je... preč, nespoznávam sa. Toto nie som ja.“

„Možno pre vás nemám dobrú správu. S veľkou pravdepodobnosťou už nikdy nebudete taký ako predtým. Totiž... trauma mení podstatu človeka. Môžeme sa priblížiť k tomu, kým sme boli predtým, no to, čo sme si prežili, si vždy nesieme so sebou.“

„Takto sa ma snažíte presvedčiť, aby som zostal?“

Petra si nahlas vzdychla. Pred očami sa jej premietali vlastné traumy, ktoré ju priviedli až sem. Aj ona sa zmenila. Možno hľadala v pomoci iným vlastnú záchranu, možno aj ona chcela byť zasa sama sebou.

„Predpokladám, že to nie sú len sny, čo vás prenasleduje od smrti vašej snúbenice. Sú tu aj ďalšie prejavy,

o ktorých ste mi ešte nepovedali?“ Prekvapenie v mužových očiach ju pobádalo, aby pokračovala. „Nemôžem vám sľúbiť, že z vás terapia zázračne spraví človeka, ktorým ste boli predtým, no naučíte sa vyrovnať s tým, čím ste prešli, a žiť s tým, kým ste sa stali. Hovorím z vlastnej skúsenosti. Nie ako psychologička.“

Muž ešte na okamih váhal. Potom sa znova poďakoval a odišiel.

Petra bezradne hľadela na zatvorené dvere. Prvé sedenie trvalo necelú polhodinu, keď zarátala aj pacientovo meškanie. Nebol to najlepší začiatok novej kariéry. No hoci ju to zasiahlo viac, ako predpokladala, odhodlane čakala na druhú pacientku.

„Každý si to môže kedykoľvek rozmyslieť,“ zopakovala si Siváková sama pre seba, keď sa znova ozvalo klopanie na dvere.

30. januára 2010

Oči mu zaliali slzy, keď pochopil, že ju nijako nedokáže presvedčiť, aby zostala. Skúšal všetko: vyznával jej lásku, žiadal ju o druhú šancu, uchýlil sa aj k prázdny vyhrážkam. Bola rozhodnutá a žiadne slová nedokázali zmeniť jej názor. Lebo slová sú prázdne, ak ich nepodložíme činmi. Opakovala mu to často a vždy sa preto hádali, no tentoraz cítil, že jej slová boli definitívne. Rozišla sa s ním.

„Prosím, neopúšťaj ma,“ zašepkal zúfalo. Cítil, ako ho škrabú hlasivky vysilené od kriku. Neznášal, keď sa hádali. Stačilo, aby zvýšila hlas, a jemu sa zatemnil mozog. Hoci bol nadpriemerne inteligentný, v takýchto situáciách sa sotva dokázal vykoktať, nieto prísť s rozumnými protiargumentmi.

Zastala na prahu spálne, ktorá mala byť miestom, kde opäť vzkriesia zhasínajúcu vášeň. Vzal ju uprostred ukrutnej zimy na chatu na samote v prírode. Malo to byť romantické, ale ako vždy, ani toto gesto mu nevyšlo. Počas prvej noci zabudli doložiť drevo do pece, nechali dohorieť oheň a zobudili sa na neznesiteľný chlad. Celý deň sa prakticky prehádali a potom... potom prišla posledná kvapka. Keď pomyslela na to, čím kvôli nemu prešla, mala chuť ho zabiť. Alebo mu aspoň fyzicky ublížiť. Vraziť mu, kop-

núť ho, vyškriabať mu oči. Chcela, aby trpel rovnako ako ona.

Napokon mu venovala jediný pohľad plný nenávisti a zhnusenía, ktorý bol aj tak silnejší ako čokoľvek, čo mohla spraviť. Keď videla, ako mu naskočili zimomriavky, aspoň na okamih sa uspokojila. Tresla za sebou spáľňovými dverami a nechala ho dusiť sa vo vlastnom nešťastí.

Klesol na pohovku a oddal sa plaču. Keď prekonal prvotný nával emócií, pozbieral sa. Oči mu spočinuli na fľaši ginu, ktorá zostala otvorená na stole v kuchynskom kúte. Napil sa z nej, no sotva mu chuť alkoholu podráždila dutiny, zhnusene vyplul obsah úst do provizórneho drezu. Alkohol mu nikdy nechutil. Bola to jedna z črt, vďaka ktorej ho často radili do kategórie „iný ako ostatní muži“.

Neznášal alkohol a neznášal ju, keď pila. Pod vplyvom sa totiž hádala najradšej a vtedy mu pripomínala otca. Na okamih v ňom skrsla malá nádej. Možno by sa s ním nerozišla, keby si predtým nevypila. Možno si to ešte rozmyslí, keď vytriezvie. Možno ešte majú šancu. Živiac túto túžbu pohľadal deku a pokúsil sa urobiť si pohodlie na gauči. Pod tenkou prikrývkou mu bola stále zima, avšak takto hádam aspoň nezabudne, že musí prihadzovať do ohňa.

Prihodí do ohňa, to je dobrý nápad. Aspoň jej ukáže, že sa dokáže poučiť z vlastných chýb.

Zasa vstal, aby skontroloval pec. Vtedy sa dvere na spálni opäť rozleteli. Došlo mu, že nešla spať. Zavrela sa pred ním, aby sa v pokoji pobalila.

„Čo robíš?“ vyhlkol zdesene.

„Nevydržím s tebou pod jednou strechou ani minútu,“ vyhlásila.

„Neblázni, cesty zasypal sneh a ty si pila.“

Pohrdavo odfrkla. „Mala som jeden pohárik. Chcem ísť len do najbližšieho hotela. Daj mi kľúče od auta. Pošlem potom niekoho odtiaľ, aby ti ho ráno zaviezol naspäť.“

„Ja ti tie kľúče nedám,“ odmietol.

Nemal ich však pri sebe. Pohľadom zablúdil k vešiaku pri dverách, kde zostali od piatka odložené. Všimla si to a rozbehla sa k nim. Nestihol zareagovať, uchmatla ich prvá.

Nechcel jej ublížiť, no aspoň náznakom sa jej pokúsil zabrániť v tom, aby si obliekla bundu. Potom sa jej postavil do cesty.

„Nenechám ťa odísť!“ rozhodol sa.

Pripadal jej v tej chvíli ako malý trucovitý chlapec, ktorý nechce prísť o obľúbenú hračku. Stálo ju nesmierne úsilie, aby ho nevysmiala. Potom si uvedomila, že sa viac nemusí ovládať len preto, aby chránila jeho krehké mužské ego. Vyprskla do rehotu. „Ako mi v tom akože chceš zabrániť?“

Samozrejme, že to bol len bluff. Nikdy by ju niekde nedržal proti jej vôli. Od zúfalstva klesol pred ňou na kolená a s plačom k nej natiahol ruky. Bolo to to posledné, čo mu zostalo, no zároveň posledné, čo chcela vidieť. Akurát sa utvrdila v tom, že s ním strácala čas. Sotila ho od seba, prekotil sa ako záhradný trpaslík z plastu, keď zafúka vietor. Skončil na dlážke a viac sa nepohol.

„Nebud' trápny!“ zahriakla ho, keď videla, aké robí scény.

Takmer nevidel cez slzy, keď sa konečne zbieral zo zeme. Chvela sa mu spodná pera, nezmohol sa viac na slovo.

„Čo si to za chlapa? Kde máš gule?“ vysmiala ho ešte prudšie. Mohol sa jej hnusiť viac ako dosiaľ? Bolo to vôbec možné?

Keď odznegli tie potupné slová, niečo sa v ňom zlomilo. Prinavrátili sa mu zlé spomienky. V ušiach sa mu ozval

výstrel, pred očami mal záblesk krvi. Neovládol sa a vlepil jej zaucho.

Zaštípalo ju líce, no ešte aj ten úder, čo jej uštedril, bol poľutovaniahodný. Čo za chlapa fackuje ženu? Už nedokázala nič iné, len sa z neho smiať. Zhnusene mu napľula do tváre a vybehla do zimy.

Počul, ako z auta odhrabuje sneh. Konečne sa dokázal vzchopiť. Nemohol ju nechať odísť. Nie od neho, ale z chaty. Bolo to príliš nebezpečné a nechcela si to priznať. Obul sa, prehodil si cez plecيا hrubú páperovú vetrovku a vyšiel za ňou.

„Neblázni, nemôžeš ísť takto. Cesty sú klzké od ľadu a nie si triezva, vidím to na tebe. Do rána zostáva už len niekoľko hodín. Toľko so mnou hádam ešte vydržíš. Potom ťa sám zaveziem a viac ma neuvidíš. Sľubujem.“

Nepočúvala ho, ďalej zoškrabovala námrazu z čelného skla. Keď bola hotová, sadla za volant a pokúsila sa naštartovať. Na prvý ani na druhý raz to nešlo. V očiach sa jej zračilo zdesenie, on sa tváril víťazoslávne. Považoval to za znamenie, že majú zostať spolu.

Na tretíkrát však už motor zahučal a mohla vyraziť. Vtedy jej skočil do cesty, postavil sa rovno pred auto. Bola to hra nervov a ona mala zjavne navrch, ani tým ju nedokázal odradiť. Keď sa auto pohlo vpred a uvedomil si, že ju nezastaví ani vlastným telom, ustúpil. V poslednej chvíli sa mu však podarilo naskočiť do rozbiehajúceho sa auta.

„Čo robíš?“ nahnevala sa a udrela ho do pleca. „Vypadni!“

„Nenechám ťa takto odísť, je to príliš nebezpečné.“ Ledva za sebou stihol zabuchnúť dvere, auto sa rýchlo rozbiehalo.

Od zúrivosti dupla na plyn. Rútili sa neprimeranou rýchlosťou po klzkej ceste, kričal, aby spomalila. Iba sa smiala. Vtedy sa za strmou zákrutou pred nimi zjavila

srnka. Hoci jej hrozila zrážka s autom, hľadala rovno do oslepujúcich svetiel. Ktovie, čo vôbec videla.

Zľutoval sa nad nevinným zvieraťom. Prudko strhol volant, ktorý v šoku pustila z rúk. Vybočili z cesty a v plnej rýchlosti vrazili do stromu. Zrážka ním len silno otriasla, no ona nebola pripútaná. Prerazila čelné sklo a vyletela von.

Keď sa spamätal z prvotného šoku, odopol si bezpečnostný pás a pomaly vystúpil z auta. Bol otrasený a bolelo ho celé telo, no to sa nedalo porovnať s tým, ako skončila ona.

„Pre boha živého!“ vykrikoval zdesene, keď ju uvidel.

Ležala na zemi v neprirodzenej polohe s vykrútenými rukami a nohami, nabodnutá na konár stromu, ktorý sa zlomil pri zrážke s autom. Na plné hrdlo kričal jej meno, aj keď vedel, že mu viac neodpovie. Hrubý konár prechádzajúci trupom ju takmer preťal na dve polovice.

„Č-čo som to spravil?“ zajachtal.

11. augusta 2018

Nikdy som nebol aktívny športovec a behanie vyslovene neznášam. Až tak veľmi, že by ste ma v živote nevideli bežať na zastávku za odchádzajúcim autobusom. Prečo aj? V Bratislave príde ďalší spoj do desiatich minút.

Som aktívny fajčiar. Od šestnástich. Vraj zato sa mi po štyridsiatke začalo kaziť zdravie. Chujovina. Môj dedko sa dožil deväťdesiatky a vyfajčil škatuľku cigariet denne. Ale príkaz od doktora znel jasne: žiadne cigarety a do zdravšej životosprávy musím zaradiť pohyb, inak si koledujem o infarkt alebo o mŕtvicu. Normálne by som si z toho nerobil ťažkú hlavu, ale Majka, moja staršia, trvala

na tom, že neodíde na vysokú, kým sa nedám zdravotne dokopy. Je pravda, že keď sa pokazí výťah, nevyjdem ani na druhé bez toho, aby som sa neзадýchchal. Ešteže bývame len na druhom. Ale poslali by ste takého človeka behať? Že to ani vám nedáva zmysel?

Nemal som na výber, spolčili sa proti mne obe dcéry aj s doktorom, a tak som si v sobotu o šiestej ráno natiahol tepláky a vybral som sa k rieke. Myslel som si, že krajšia scenéria ma namotivuje. No keď nemáte kondičku, motivácia je vám akurát tak na holý oný. Už keď som robil strečing, ako sa vraj pred behom patrí, zapraskalo mi v kolene a prehlo ma v krížoch. Vyzeralo to, že som si niečo natiahol. Jasné znamenie, že behanie rozhodne nie je pre mňa.

Napriek tomu som nahodil bežecký mód a zamieril k ramenu Dunaja. Už keď som uvidel riekku, začal mi dochádzať dych. Po pár ďalších metroch ma zasa prehlo. Opieral som sa rukami o stehná a pľul husté hlieny na prašný chodník. Pľúca mi šlo roztrhnúť. Po horúcej letnej noci bolo nadránom sparno, no ani to mi nepomohlo ku ktovieakým športovým výkonom.

Na prvý pokus dobré, povedal som si najprv, ale potom ma znenazdajky podpichol sľub, čo som dal dcéram: zdravý životný štýl a viac pohybu!

Ešte raz som si odpľul, než sa podrážky mojich tenisiek zasa drali o nerovný povrch posiaty kameňmi a suchou trávou. Tentoraz som zvolil pozvoľnejšie tempo. Nazval by som to rýchlochôdzou, i keď Matej Tóth by sa asi urazil.

Vtedy sa z diaľky ozval ženský krik. Netrval dlho, keď ho niečo prerušilo a ťažko sa dalo rozoznať, odkiaľ prichádza. Snažil som sa zorientovať. Stál som pri rieke, muselo to prísť od lesa.

Rozbehol som sa pomedzi stromy a rozkričal na plné hrdlo, ale nikto sa neozýval. Aj som sa zľakol, či mi nešibe, no potom sa to zopakovalo. Teraz to už nebolo volanie o pomoc, ale zvuky zápasu.

Našiel som ich na zemi. Nejaký chrapúň spacifikoval ženu, čo volala o pomoc. Ležala na chrbte a on jej pritom stál na rukách. Držal nad ňou veľký kameň, akurát sa po nej šiel zahnať. Zakričal som naňho. Dúfal som, že sa zľakne a nechá ju na pokoji. Na stotinu sekundy sa pozrel smerom ku mne, ale fakt len nakrátko a nevidel som mu do tváre. Nemal som so sebou okuliare a stále boli odo mňa príliš ďaleko. Viem len, že bol mladý, chudý a mal na sebe mikinu s kapucňou a dlhé nohavice. Musel sa v tom strašne potiť.

Spanikáril, akoby na chvíľu nevedel, čo má robiť. Zrazu jej z celej sily šmaril do hlavy ten kameň a potom sa dal na útek. Rozbehol som sa za ním, ale nevládal som. Myslím, že držal jej ľadvinku, takže ju okradol.

Prišlo mi zle, potkol som sa a skončil som na zemi. Keď som sa pozbieral, už som ho nevidel. Neviem, ktorým smerom utekal. Chcel som ho hľadať, ale bola by to len strata času. A navyše, napadnutá žena potrebovala moju pomoc. Vrátil som sa k nej a zavolať som záchranku.

Vyšetrovateľ Ivan Jurčovič nedôverčivo pozoroval na vypočúvaní svedka, ktorý práve podal veľmi farbistý a miestami zbytočne detailný opis svojho rána. „To je všetko, čo nám viete povedať?“

Svedok sa schuti napil vody. Po dlhom rozprávaní mu vyschlo v krku. „Všetko, pán vyšetrovateľ.“

Jurčovičovi jeho odpoveď nepostačovala. „Prečo ste sa tak ľahko vzdali prenasledovania páchatel'a, pán Bernát?“

Svedkova zvráštená tvár dala najavo pohoršenie. Mal už cez štyridsať, a tak pohybom tváre ešte zvýraznil vrásky, ktoré mu zdobili kúty očí, pier aj koreň nosa. „Mojou prioritou bolo to dievča. Nevie, čo by ten chlap spravil, keby som ho nezastavil. Tipujem, že ju chcel zabiť, znásilniť alebo oboje. Ale prežije to, nie? Aj keď ten úder kameňom... Rozbil jej hlavu. Hádám to zvládne.“

„To netuším,“ konštatoval Jurčovič cynickým tónom, akoby chcel zdôrazniť, že neverí Bernátovmu prejavu empatie. „Neviete ani, či bol páchatel' vysoký? Akej farby mal vlasy? Prípadne akú mal postavu?“

„Ako som vravel, do tváre som mu nevidel ani na sekundu, vlasy mal schované pod kapucňou, ktorú si zatiahol až k očiam. A bolo mi zle od žalúdka z behu predtým. Točila sa mi hlava, nemal som so sebou okuliare, som krátkozraký, nevidel som ostro.“ Bernát sa už nevládal ďalej obhajovať a nechcel ani pokračovať v zdvorilostnej konverzácii, ktorá sa aj tak niesla v pasívne agresívnom tóne. „Kurva, Ivan, prečo sa tváriš, ako keby sme sa nepoznali? Hádám si nemyslíš, že ti tu teraz klamem?“

Poručík Líška sediaci vedľa vyšetrovateľa Jurčoviča spozornel, ale zostal radšej ticho.

„Pán Bernát, toto je oficiálne zaznamenávaná výpoveď. Bol by som rád, keby sme sa toho držali,“ upozornil svedka vyšetrovateľ. „Hlavne by ste si mohli odpustiť tie vulgarizmy. Už ste si dnes uľavili viackrát.“

Filip sa zhlboka nadýchol. Mal chuť vykašľať sa na formality a od srdca Jurčovičovi povedať, čo si o jeho postupo- ch myslí, prípadne kam si ich môže strčiť. Samozrejme, aj s vulgarizmami. Našťastie si stihol zahryznúť do jazyka. Uvedomil si, že je po náročnom ráne s nervami v koncoch a potrebuje si zapáliť. Ak sa nepodvolí, len zbytočne oddaľuje vytúženú cigaretu.

„Podľa mňa bol mladý, mohol mať možno okolo tridsiatky. Chudý, ale nie vychudnutý. Výšku neviem odhadnúť, asi priemer, keby bol krpec alebo dlháň, to by mi asi ľahšie utkvelo v pamäti. Viac vám neviem povedať, kapitán Jurčovič. Máte na mňa nejaké ďalšie otázky?“

Tentoraz to bol Jurčovič, ktorý sa musel ovládnuť. „To bude nateraz všetko. Keby sa niečo vyskytlo po vyhodnotení dôkazov z obhliadky miesta činu, ozveme sa. Číslo mám ešte, tuším, uložené v mobile.“ Vypol nahrávanie výpovede, než dokončil myšlienku. „A nabudúce, dá sa aj stručnejšie. Celú tú historiku o behaní a zdravotných problémoch si si mohol odpustiť.“

Bernát vstal a ostentatívne zasalutoval. „Vykonám, pán kapitán.“

Zatiaľ čo sa ponáhlal na vytúženú cigaretu, Jurčovič sa rovnako svižným tempom vybral opačným smerom nazad do svojej kancelárie. Líška, ktorý za nimi zamykal vypočúvaciu miestnosť, mal čo robiť, aby svojho kolegu dohnal.

„Odkiaľ sa poznáte?“ spýtal sa, keď vyšetrovateľa konečne dobehol.

„S Bernátom?“ reagoval Jurčovič ľahostajne. „Kedysi tu pracoval.“

„Tu? Akože na polícii? Či priamo na kriminálke? Vyšetroval niekedy s tebou?“

„Skôr s Luptákom. A spolu si zo mňa radi robili srandu, keď som ešte začínal. Bol som pre nich zelenáč.“

„To sa na Karola nepodobá,“ namietol Lukáš.

„By si sa divil,“ tvrdil mu Jurčovič. „Karol bol taký poslušný psíček. Vždy si našiel nejakého pána, po ktorom sa opíčil. Pred Wolfom to bol tento šašo, všade za ním chodil ako tieň.“

Líška naňho zarazene hľadel.

Jurčovič si to uvedomil a usúdil, že bude lepšie, keď pred mladým poručikom nerozjatrí staré rany. „Zabudni na to, čo som povedal. Ako sa vraví, o mŕtvych len v dobrom.“

„Nemyslíš, že by si sa mal vzdať prípadu?“ nadhodil Lukáš nenápadne.

„Čo tým myslíš? Prečo?“

„No, hlavný svedok vo vyšetrovaní je tvoj bývalý kolega. A zjavne ho podozrievaš z krivej výpovede.“

Jurčovič stále nechápal. S Filipom Bernátom predsa neboli ani predtým žiadni dobrí kamaráti a už prešli roky, odkedy sa videli naposledy. „A podľa teba som sa vo vypočúvačke správal zaujato?“

„Tak...“ váhal Líška, lebo nechcel staršieho kolegu uraziť. „Chvíľu som mal pocit, že vypočúvaš podozrivého a nie svedka činu.“

„Ja som mu nikdy neveril. Keby si vedel, za akých okolností odišiel z oddelenia, tiež by si mal oči na stopkách.“

„Za akých?“ vyzvedal Lukáš okamžite.

Jurčovič sa zamyslel, no napokon iba mávol rukou. „O mŕtvych len v dobrom, budem sa toho držať. Radšej nestráčajme čas a poďme riešiť prípad.“

Líška zasalutoval ako vo vypočúvacej miestnosti Bernát. „Vykonám, pán kapitán.“

Vzápätí, keď naňho Jurčovič nahnevane zazrel, ne-miestny pokus o vtíp oľutoval.

6. septembra 2018

Filip Bernát za sebou ťahal veľký cestovný kufor, zatiaľ čo jeho staršia dcéra, ktorej patrilo, kráčala dva kroky pred ním s pohľadom upretým do mobilu.